

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

ΟΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ ΜΟΥ ΠΑΝΕ:

στα παιδιά μου Νίνα Πάντου και Γιώργο Πάντο, στη μητέρα μου Κατερίνα Τσώκου και στην αδελφή μου Αγγελική Τσώκου, που πιστεύουν και υποστηρίζουν κάθε τρελή μου ιδέα· στη φίλη μου Κατερίνα Μείντάνη, που από τα πρώτα μου βήματα ως Life Coach ήταν δίπλα μου, με στήριξε και με πίστεψε· στις γυναίκες και μαθήτρίες μου που με εμπιστεύτηκαν και με ενέπνευσαν με τις ιστορίες τους· στους αγαπημένους μου μέντορες, που με βοήθησαν να είμαι αυτή που είμαι σήμερα· και στις φίλες μου Ιωάννα Ζαρζάνη, Δήμητρα Παπαζολούδη, Αγγελική Δερνίκα, Νατάσα Χαλκίδου, Ελένη Ιατρίδου, Μέμη Κόζαρη, Ιφιγένεια Τζουγανάτου, Τίνα Κουνιάκη, Βασιλική Πλαταρά, Παναγιώτα Κάντα, Μάγδα Καμπανταΐδου, Σοφία Κασσιμάτη, επειδή με κάθε επιτυχία μου η χαρά τους είναι μεγαλύτερη από τη δική μου.

Ευχαριστώ τον επιμελητή μου Διονύση Τζουγανάτο, που επιμελήθηκε το πρωτότυπο κείμενο, καθώς και όλη την αρθογραφία μου μέχρι σήμερα.

Ευχαριστώ τους φίλους και συνεργάτες μου Μωυσή Σεργιάννη, Γεωργία Χασάπη, Δημήτρη Φλαμούρη, Σέργιο Στεφανόπουλο, Νίκο Αυγερινό και Γεωργία Χατζηνικολάου για την πολύτιμη βοήθεια και στήριξή τους.

Ευχαριστώ τις εκδόσεις Πεδίο, που πίστεψαν στο βιβλίο μου και στήριξαν το έργο μου.

Τέλος, ευχαριστώ όλους εκείνους που με το πέρασμά τους άγγιξαν την ψυχή μου και όλους εκείνους που δεν την άγγιξαν και τόσο, αλλά της έδωσαν πολύτιμα μαθήματα.

ΞΕΚΙΝΩΝΤΑΣ...

«ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΝΤΡΕΣ ΤΟ ΙΔΙΟ ΕΙΣΤΕ».

«Δεν είναι δίκαιο αυτό», επέμενε εκείνος, «δεν είμαι σαν όλους τους άλλους άντρες. Έχω τη δική μου προσωπικότητα».

«Ναι, αλλά δες πώς συμπεριφέρεσαι».

«Ναι, σίγουρα συμπεριφέρομαι σαν άντρας, και αυτό επειδή είμαι άντρας. Τι το κακό έχει αυτό; Με ερωτεύτηκες επειδή είμαι άντρας. Τι έγινε τώρα ξαφνικά και αυτό είναι κάτι αρνητικό;»

«Μάλλον επειδή δεν ήξερα σε τι έμπλεκα», του απάντησε με ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη. Εκείνος αναρωτιόταν αν αυτό που είπε το εννοούσε ή όχι.

«Λοιπόν», είπε εκείνος, «αν σου είναι τόσο εύκολο να επιτύχεται στα αγοράκια, να ξέρεις ότι δεν το έχω σε τίποτα να επιτεθώ κι εγώ στα κοριτσάκια. Πράγματι, μ' εσάς τις γυναίκες κανείς δεν βγάζει άκρη. Όλα έχουν να κάνουν με το πώς αισθάνεστε, και αυτό που αισθάνεστε μπορεί να αλλάξει εκατό φορές μέσα στη μέρα. Και δεν φτάνει που μας τρελαίνετε με αυτό, έχετε και μια τάση να ανησυχείτε για τα πάντα. Να μην αναφέρω βέβαια και το γεγονός ότι δεν βάζετε γλώσσα μέσα. Όλη μέρα να σας αφήσουν να μιλάτε, θα είστε ευχαριστημένες. Ευτυχώς κοιμάστε και κάποιες ώρες. Ήμαρτον! Μας έχετε πραγματικά τρελάνει, αλλά τουλάχιστον προσπαθούμε να είμαστε πολιτισμένοι και ευγενικοί».

«Τι είστε; Πολιτισμένοι και ευγενικοί; Πραγματικά θέλεις να ανοίξουμε τέτοια κουβέντα τώρα;»

Όχι, η ιστορία μας δεν θα ξεκινήσει έτσι. Έχει όμως σχέση με τον παραπάνω διάλογο. Διότι ο διάλογος αυτός έχει γίνει ανάμεσα σε πολλά ζευγάρια. Κάθε ζευγάρι διαφωνεί. Μάχονται γι' αυτό που ο καθένας θεωρεί σωστό και κάνουν ό,τι μπορούν για να βρουν το δίκιο τους. Τσακωμοί για τα οικονομικά, για τους συγγενείς, για το ποιος θα κάνει τι στο σπίτι, για τα παιδιά, για τα σκυλιά, για το σεξ και για εκατό χιλιάδες πράγματα πολύ πιο ασήμαντα απ' ό,τι θέλουν να παραδεχτούν. Η πικρή αλήθεια είναι ότι γι' αυτό που νομίζουν πως τσακώνονται σπάνια είναι αυτό για το οποίο πραγματικά τσακώνονται. Μια διαφωνία για ένα οικονομικό θέμα ίσως κρύβει κάποια ανασφάλεια ή ένα θέμα που αφορά την ανεξαρτησία ή τον σεβασμό. Μια διαφωνία για το σεξ μπορεί να κρύβει ζητήματα που έχουν σχέση με την αγάπη, την αφοσίωση και την επικοινωνία.

Τελικά όμως ούτε αυτά είναι τόσο σοβαρά ζητήματα. Τι είναι λοιπόν αυτό που πυροδοτεί τους τσακωμούς και τις διαφωνίες; Η διαφορετικότητα των δύο φύλων. Από εκεί ξεκινούν όλα. Γεγονός που μας οδηγεί στο συμπέρασμα: «Αν μπορούσαμε να καταλάβουμε τις διαφορές μας, τότε ίσως να μην παιδευόμασταν τόσο πολύ». Ειδικά εμείς οι γυναίκες.

Οι τέσσερις ηρωίδες μας, η Ζέτα, η Νίκη, η Λένα και η Κέλλυ, θα μάθουν μέσα σε λίγες μόνο μέρες τις αλήθειες που κανείς δεν τους δίδαξε ούτε στο σχολείο ούτε στην οικογένεια. Θα μάθουν τα μυστικά που θα τις κάνουν να νιώθουν πιο σίγουρες για τον εαυτό τους. Πάνω απ' όλα θα μάθουν τρόπους για να εμπνεύσουν τον άντρα που τους ενδιαφέρει έτσι ώστε να γίνει ο σύντροφος που επιθυμούν. Θα βουτήξουν σε ανεξερεύνητα και άγνωστα νερά, που άλλες φορές θα τις μαγέψουν με το χρώμα και την καθαρότητά τους, κι άλλες φορές θα τους φανούν σκοτεινά και επικίνδυνα.

Βαθιές ανάσες, λοιπόν, και πάμε...

ΤΟ ΗΞΕΡΑ ΟΤΙ ΜΕ ΑΠΑΤΑ!

ΖΕΤΑ

Δεν γνώριζε το μέρος, αλλά δεν φοβήθηκε. Βρισκόταν σε μια άγνωστη πόλη. Κόσμος πήγαινε κι ερχόταν. Είχε χάσει το ένα παπούτσι της και δεν μπορούσε να περπατήσει σωστά. Κι εκεί μέσα στον κόσμο ξεπρόβαλε η φιγούρα του πιο ωραίου άντρα που είχε δει τότε της. Ντυμένος στα ολόλευκα, ψηλός, γεμάτος χάρη. Κάποιες μικρές τούφες από τα γυαλιστερά μαύρα μαλλιά του έπεφταν στο πρόσωπό του καθώς φυσούσε ένα ελαφρό αεράκι. Μέχρι κι ο αέρας ήθελε να τον φιλήσει και βρήκε τον τρόπο. Ένωσε ότι ήθελε να τρέξει προς το μέρος του. Ξαφνικά εκείνος της έγνεψε να πάει κοντά του. Κοίταξε γύρω της. «Εμένα εννοεί;» αναρωτήθηκε. Και πάλι της έγνεψε. Ένωσε ότι την καλούσε με το όνομά της. «Δεν είναι δυνατόν», σκέφτηκε, «αυτός ο άντρας καλεί εμένα; Αδύνατον, κάποιο λάθος έγινε». Και ξαφνικά, χωρίς να ξέρει πώς, βρέθηκε στην αγκαλιά του. Χαρούμενη κι ανάλαφρη άρχισε να γελά. Ένωθε ότι τα πόδια της δεν ακουμπούσαν στο έδαφος. Εκείνος ο όμορφος άντρας με το αγγελικό πρόσωπο την κρατούσε στην αγκαλιά του, την είχε σηκώσει στον αέρα και την έσφιγγε πάνω του σαν να περίμενε χρόνια να τη συναντήσει. Το γέλιο της έκανε τον κόσμο να απορεί. Δεν την ένοιαζε όμως τι μπορεί να σκέφτονταν οι άλλοι. Ήταν τόσο ευτυχισμένη που όλα γύρω της δεν είχαν μορφή, παρά μόνο μελωδία και χρώμα. Ξαφνικά άκουσε ένα δυνατό φρενάρισμα. Ένας οδηγός κατέβηκε από το αυτοκίνητο και κοίταξε έντρομος το ακίνητο σώμα που βρίσκονταν μπροστά στις

ρόδες του οχήματός του. Εκείνη ένιωσε άσχημα. Κοίταξε την όμορφη ύπαρξη που την κρατούσε ακόμα στην αγκαλιά του και είπε: «Κάποιος άνθρωπος χτύπησε και μάλλον είναι σοβαρά, κι εγώ κάθομαι και γελάω σαν χαζή. Μα τόσο αναισθητη είμαι;» Εκείνος την κοίταξε και της είπε: «Να χαμογελάς, πάντα να χαμογελάς. Ό,τι και να γίνεται, γιατί πάντα θα γίνεται κάτι. Δεν θα σε αφήσω να μη χαμογελάς». Από μακριά άρχισαν να ακούγονται οι σειρήνες του ασθενοφόρου. Ο ήχος έγινε τόσο δυνατός που πόνεσαν τ' αφτιά της. «Πρέπει να απαντήσω», είπε, «κατέβασέ με». Τι; Τι να απαντήσει; Μα τι του έλεγε; Δεν άργησε να συνειδητοποιήσει ότι ονειρευόταν. «Γαμώτο», σκέφτηκε, «μια φορά κι εγώ βρέθηκα σε μια πραγματικά όμορφη αγκαλιά και αυτό συνέβη στο όνειρό μου». Ο ήχος από το κινητό της την επανέφερε στην πραγματικότητα. Κοίταξε την ώρα: 3:33. «Μα ποιος είναι τέτοια ώρα; Τι έγινε;» Το μυαλό της πήγε στο κακό, όπως πάει στον καθένα όταν ακούει τον ήχο του τηλεφώνου μέσα στα μαύρα μεσάνυχτα.

«Ζέτα, τον έπιασα! Έχει άλλη. Το ήξερα από την αρχή! Κι εσείς με κοροϊδεύατε. Τώρα το επιβεβαίωσα».

«Νίκη, τι μου λες; Τρελάθηκες; Με κοψοχόλιασες. Άσε που έβλεπα κι ένα ωραίο όνειρο».

«Εγώ όμως βλέπω έναν εφιάλτη τούτη τη στιγμή και μάλιστα χωρίς να κοιμάμαι. Άκουσες τι σου είπα; Έχει άλλη λέμε! Έχει άλλη!»

«Ναι, Νίκη, άκουσα. Σκέψου όμως ότι τέτοια ώρα δεν μπορώ να επεξεργαστώ καμία πληροφορία. Αν μου αφήσεις λίγο χρόνο να κοιμηθώ, θα σε συναντήσω φρέσκια φρέσκια στις 8:00 στου Στέλιου, για να μου τα πεις όλα. Υπάρχει περίπτωση να έχεις κάνει λάθος;»

«Με την καμιά. Θα σου τα πω όλα σε λίγες ώρες. Αν και με εκνευρίζεις που θέλεις να κοιμηθείς, ενώ εγώ περνάω από καυδιανά δίκρανα».

«Ποια κράνη; Τι μου λες, βρε μορφωμένη, μέσα στον ύπνο μου; Να σου πω, κάνε λίγη υπομονή, σε λίγες ώρες θα είμαστε κοντά σου. Ενημέρωσε και τις άλλες».

«Εννοείται. Αν δεν σας δω σε λίγες ώρες εκεί, δεν ξέρω τι θα κάνω. Θα βιώσει το κύκνειο άσμα του».

«Καλά, άσε τους κύκνους και πιάσε κανένα άσμα του Παντελίδη, γιατί δεν σε βλέπω καλά!»

«Μα πόσο λαϊκιά μπορεί να είσαι; Πόσο;»

«Θες να πιάσουμε αυτή την κουβέντα τώρα, κυρία λέκτορα, και να μην έρθω ποτέ στην πρωινή μας συνάντηση επειδή θα κοιμάμαι;»

«Καλά, καλά. Τα λέμε σε λίγο».

Κλικ. Έκλεισαν το τηλέφωνο. «Αχ, βρε Νίκη! Τα έχεις κάνει μαντάρα. Άλλα σου λέμε, άλλα κάνεις», σκέφτηκε η Ζέτα. Μέσα στην αναμπουμπούλα ξέχασε και το όνειρό της. Μα τι όνειρο ήταν αυτό; Και τι ήθελε να της πει; Και ποιος ήταν αυτός; Με τις ερωτήσεις και τις σκέψεις να καλπάζουν σαν άλογα στον ιππόδρομο δεν κατάφερε να κοιμηθεί. Πήγε 6 και έπρεπε να σηκωθεί να συναντήσει τη Νίκη και τα άλλα κορίτσια. «Πα να δούμε, τι μας επιφυλάσσει κι αυτή η μέρα», σκέφτηκε.

ΛΕΝΑ

«Δεν μπορείς να πάρεις έναν πίθηκο και να τον κάνεις βουνό», σκέφτηκε η Λένα όταν έκλεισε το τηλέφωνο με τη Νίκη. Όλοι οι άντρες το ίδιο είναι. Διαφορετικά δεν εξηγείται πώς όλες περνάμε κάποια στιγμή τα ίδια. Την αδιαφορία τους, τις κακοκεφιές τους, τις απιστίες τους, τις τεμπελιές τους. Κάτι ήξερε και αποφάσισε να αφήσει τον πατέρα του παιδιού της. Δεν μπήκε καν στη διαδικασία να του ζητήσει να την παντρευτεί. Του ζήτησε μόνο να αναγνωρίσει το παιδί. «Σιγά που για λίγο κρέας θα αγοράζα ολόκληρο το γουρούνι», σκέφτηκε. Μια χαρά μεγάλωσε την Ηλεκτρούλα της μόνη της.

Σήμερα σπουδάζει οδοντίατρος στη Θεσσαλονίκη. Πάνω απ' όλα όμως της έχει δώσει μια καλή ανατροφή. Ευτυχώς ο πατέρας της δεν μπλέχτηκε ποτέ στα πόδια τους. Θα έκανε το παιδί τους πίθηκο, όπως ήταν ο ίδιος. Ο φόβος του για την επιτυχία ήταν πάντα μεγαλύτερος από τον φόβο του για την αποτυχία. Ο φόβος του και οι αμφιβολίες του διαιώνιζαν την εξάρτηση και τη μιζέρια του. Κι αν η Λένα δεν αντέχει κάτι, αυτό είναι η μιζέρια. Και η εξάρτηση. Α-πα-πα! Τι βραχνάς ήταν αυτός ο άνθρωπος! Σαν πιθήκι κρεμόταν πάνω της. Βέβαια, δεν ήταν περίεργο που η Λένα είχε μια τάση να προσελκύει ζωάκια στη ζωή της, όπως συνήθιζε να λέει. Είναι κτηνίατρος. Στην παρέα αυτό το σλόγκαν παίζει συνέχεια. «Προσελκύεις αυτό που είσαι», έλεγε χαριτολογώντας. «Ο ψυχολόγος προσελκύει εκείνους που έχουν βαθιά θέματα, ο δικηγόρος αυτούς που έχουν θέματα με τον νόμο, ο φορτηγατζής φορτία και βάρη, ο μηχανικός αυτοκινήτων χαλασμένα αμάξια. Ο καθένας προσελκύει το είδος του. Εγώ προσελκύω βρεγμένα γατάκια και φοβισμένα κουταβάκια. Την υπέρβαση την έκανα με τον πίθηκο τον Ανέστη, τον πατέρα του παιδιού μου!» Βέβαια, δεν θα την ακούσεις να λέει ευθέως ότι οι άντρες είναι ζώα. Σε καμία περίπτωση. Απλώς, επειδή πολλές φορές αισθάνεται ότι δεν τους καταλαβαίνει, το ρίχνει στο χιούμορ και πού και πού τραβάει και κανένα μπινελίκι. Στο βάθος τούς συμπαθεί και θα ήθελε πραγματικά να γνωρίσει κάποιον αξιόλογο άνθρωπο για να μοιραστεί τη ζωή της. Μέχρι σήμερα η αναζήτηση δεν είχε μεγάλη επιτυχία. Κάτι στράβωνε, αλλά δεν είχε ανακαλύψει ακόμα τι. Τώρα όμως έπρεπε να δουν τι θα έκαναν με τη Νίκη και τον Λουκάκο της. Σηκώθηκε σιγά σιγά για να πάει να ετοιμαστεί. Τα γόνατά της πονούσαν εδώ και καιρό. Κάπου είχε διαβάσει πως τα γόνατα πονούν όταν η περνηφάνια είναι άκαμπτη. Εκείνη άκαμπτα υπερήφανη; «Δεν νομίζω», έλεγε. «Σίγουρα όμως κάτι φταίει που πονάω. Κάτι θέλει να μου πει το σώμα μου».

Έφτασε στο μετρό και κατέβηκε τις κυλιόμενες σκάλες. Μπροστά της μια κοπέλα, περίπου 30 χρονών, είχε ξεχάσει να φορέσει παντελόνι. «Η μήπως όχι; Αποκλείεται», σκέφτηκε. «Πρωί πρωί η κακομοίρα από την παραζάλη της θα ξέχασε ότι φοράει μόνο μπλούζα». Μάλλον η Λένα ήταν εκείνη που βρισκόταν σε παραζάλη. Η κοπέλα φορούσε μια λίγο πιο μακριά μπλούζα. «Ευτυχώς δεν της είπα τίποτα», σκέφτηκε. Γέλασε μόνη της. «Φαντάσου να της έλεγα: “Κοπελίτσα μου, ξέχασες να φορέσεις παντελόνι”». Το σήμα κατατεθέν της Λένας είναι τα καυστικά σχόλια. Τίποτα δεν αφήνει ασχολίαστο. Αχ, αυτή η νεολαία! Πού πάει έτσι πρωί πρωί; Έτσι θα πάει στη δουλειά της άραγε; Το τηλέφωνο της κοπέλας χτύπησε. Απάντησε. Αν μπορούσες να πεις ότι απάντησε. Αυτό που άκουγες ήταν: «Τι λες, ναι; Μα τι λες, αλήθεια; Μη μου πεις! Αααα, μα άκου τώρα τι λες!» Η συνομιλία τελείωσε. Μια άλλη κοπέλα, που ήταν μπροστά της (και που δεν είχε ξεχάσει το παντελόνι της), τη ρώτησε: «Τι έγινε; Σε πήρε τελικά τηλέφωνο;»

«Ναι», απάντησε εκείνη. «Μου είπε να διακόψουμε. Μα τι ζώνον!»

«Άντε πάλι ζώα», σκέφτηκε η Λένα.

«Και δεν του είπες τίποτα;» ρώτησε η άλλη κοπέλα.

«Μα του είπα, δεν άκουσες; απάντησε η κοπέλα-μπλούζα.

«Άμα γδύσεις το μυαλό, τα ρούχα θα πέσουν από μόνα τους», σκέφτηκε η Λένα. «Α-πα-πα! Τι κακία ήταν αυτή; Μήπως τελικά με πονάνε τα γόνάτα μου επειδή είμαι τόσο επικριτική; Φτου, σκατά στο στόμα μου!» είπε γελώντας μέσα της.

ΚΕΛΛΥ

«Όχι σήμερα! Όχι σήμερα! Δεν γίνεται. Πρέπει να φτάσω εγκαίρως στη συνάντηση. Η Νίκη με χρειάζεται. Γαμώτο! Σήμερα βρήκε να πρέπει να κάνουμε κύκλους πάνω από το αεροδρόμιο; Έλα, καλέ

μου κύριε, στον πύργο ελέγχου. Δώσε το OK να προσγειωθούμε!» Είχε δεθεί στο κάθισμα σαν να καθόταν σε ηλεκτρική καρέκλα. Η αλήθεια είναι πως πάντα έτσι ένιωθε όταν καθόταν εκεί. Από στιγμή σε στιγμή θα μπορούσε να έρθει ο θάνατος. Τη μόνη μέρα που δεν το σκέφτηκε αυτό ήταν τη μέρα που έδινε εξετάσεις. Ούτε που την έννοιαζε αν θα έπεφτε το αεροπλάνο. Η αγωνία της να περάσει ήταν μεγαλύτερη. «Μα τι γίνεται; Εδώ και είκοσι λεπτά προσγειωνόμαστε», είπε στη συνάδελφό της, που καθόταν κι αυτή στη δική της ηλεκτρική καρέκλα. «Ουφ, βαρέθηκα αυτή τη δουλειά! Μήπως ήρθε η ώρα να ζητήσω να με μεταφέρουν στο έδαφος; Συνεχώς λείπω και η ζωή μου δεν έχει κανένα πρόγραμμα, καμιά φυσιολογική ροή. Αλλά πού να φύγω», συνέχισε. «Μήπως προσλαμβάνουν νέο κόσμο για να φύγουμε εμείς οι παλιές, που οι ωσθήκες μας έχουν γίνει πολτός από την πίεση του αέρα;» Ο ήχος της προσγειώσεως ακούστηκε για χιλιοστή φορά, μόνο που αυτή τη φορά το αεροπλάνο πήρε την απαραίτητη κλίση για να κατέβει στον αεροδρόμιο. Τον φαντάζονταν στο πιλοτήριο με την όμορφη στολή του και το σοβαρό ύφος του να προσγειώνει το αεροπλάνο. Μα τι ιπτάμενος θεός! Όλες οι συνάδελφοί της σφάζονται στην ποδιά του! Εκείνος όμως δεν έδειχνε ενδιαφέρον. Ή μάλλον έδειχνε. Περιορισμένο. Έβαζε μπρος τις «τουρμπίνες» τους, τις απογείωνε και μετά... μπαμ! Τις προσγείωνε αφήνοντάς τες εκεί στο έδαφος, να αναρωτιούνται γιατί δεν μπορούν να γίνουν η εκλεκτή της καρδιάς του. Έτσι ήταν εκείνος. Ανέβαζε και κατέβαζε τις γυναίκες όπως ανεβάζει και κατεβάζει τα αεροπλάνα. Για τη συντήρηση και τις βλάβες ήταν υπεύθυνοι άλλοι. Αυτός δεν ασχολείται με τέτοια. Θα ήθελε πολύ να κερδίσει την καρδιά του. Πώς θα το έκανε όμως αυτό; Και μήπως προλαβαίνει; Όλες πέφτουν επάνω του όπως οι μέλισσες στο μέλι. «Άσ' το», σκέφτηκε, «χαμένος κόπος». Και όλα τα δάκρυα που θα χρειαστεί να σκουπίσει; Πόσα χαρτομάντιλα!

Μέχρι τώρα θα πρέπει να έχουν ξηλώσει τον μισό Αμαζόνιο για να προμηθεύσουν με χαρτομάντιλα όλες εκείνες που έκλαψαν γι' αυτόν. Τόσο δάκρυ για χάρη του! Μήπως τελικά να το δει σαν επιχειρηματική ευκαιρία, να σπρώχνει τις γυναίκες στην αγκαλιά του και ταυτόχρονα να κλείσει συμφωνία με καμιά εταιρεία ξυλοκόπων, ώστε να παίρνει ποσοστά από τα ξύλα που θα πουλάνε στις χαρτοβιομηχανίες; Έτσι θα άλλαζε επιτέλους καριέρα. «Θα το σκεφτώ πιο σοβαρά μόλις τελειώσουμε με το θέμα της Νίκης», σκέφτηκε χαζογελώντας μόνη της. Η συνάδελφός της την είδε και αναρωτήθηκε τι το αστείο συμβαίνει. «Τίποτα», της είπε. «Απλώς σκέφτηκα να κάνω μια βόλτα στον Αμαζόνιο». 6:55. «Ίσα που προλαβαίνω», σκέφτηκε. «Εύχομαι τα κορίτσια να μην ξεκινήσουν χωρίς εμένα».